

Sygnatura akt XI GC 1108/15

WYROK WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 4 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Muzyka

Protokolant: Edyta Jurkowska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2016 r. na rozprawie w S.

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. D. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1010 zł (jeden tysiąc dziesięć złotych) z odsetkami ustawowymi (od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie) od dnia 24 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego A. D. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 61,76 zł (sześćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Andrzej Muzyka

XI GC 1108/15

Sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 maja 2015 roku, wniesionym pierwotnie w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym, powódka (...) spółka akcyjna w W. wniosła przeciwko pozwanemu A. D. o zapłatę kwoty 1.010 zł złotych z odsetkami ustawowymi od 19 października 2012 r. W uzasadnieniu wskazała, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty składki z polisy ubezpieczeniowej.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów postępowania. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia i nieistnienia zobowiązania, a nadto podniósł, iż powódka błędnie wyliczyła zobowiązanie.

W piśmie z dnia 3 grudnia 2015 r. pozwany podtrzymał twierdzenia zawarte w sprzeciwie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 października 2012 r. A. D. nabył od (...) -Finanse spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pojazd marki H. (...) nr VIN (...) nr rej. (...).

Dowód:

- umowa sprzedaży, k. 70 – 70v,
- protokół przekazania, k. 71,
- faktura VAT, k. 71v,
- zeznanie pozwanego, k. 75-75.

W związku z zakupem przedmiotowego pojazdu A. D. wstąpił umowę ubezpieczenia komunikacyjnego z (...) spółką akcyjną w W., potwierdzonego polisą seria (...).

Umowa ubezpieczenia została zawarta na okres od 18 października 2012 r. do 30 września 2013 r. w związku z ruchem pojazdu marki H. (...) nr VIN (...) nr rej. (...). Z tytułu ubezpieczenia miała zostać zapłacona składka ubezpieczeniowa w kwocie 1010 zł w 1 racie płatnej do dnia 18 października 2012 r.

Dowód:

- potwierdzenie, k. 47 – 47v,
- polisa, k. 66,
- oświadczenie, k. 67,
- składka, k. 68 – 69.

Pismem z dnia 25 września 2013 r. A. D. wypowiedział umowę ubezpieczenia OC dla pojazdu marki H. (...) nr rej. (...). Umowa ubezpieczenia obowiązywała do dnia 30 września 2013 r.

Dowód:

- wypowiedzenie, k. 72.
- zeznanie pozwanego, k. 75-75.

W dniu 22 stycznia 2015 r. (...) spółka akcyjna w W. sporządził pismo, w którym wzywała A. D. do zapłaty kwoty 1.298,70 zł, na którą składać się miała należność główna w kwocie 1.010 zł oraz odsetki ustawowe w wysokości 288,70 zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 48a.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne niemal w całości.

Powódka wywodzi swoje roszczenie z umowy ubezpieczenia. Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na powódce w niniejszym procesie ciążył więc ciężar udowodnienia, iż strony łączyła umowa ubezpieczenia, a także wykazania jej treści.

W niniejszej sprawie pozwany podnosił zarzut przedawnienia roszczenia, oraz wskazywał, że roszczenie powódki nie istnieje oraz, że powódka błędnie wyliczyła zobowiązanie.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez powódkę – w szczególności na: polisie OC oraz umowie sprzedaży. Sąd w części uwzględnił również zeznania pozwanego – A. D. w zakresie w jakim znajdowały potwierdzenie w pozostałej części materiału dowodowego. Pozwany potwierdził treść dokumentów przedłożonych przez powódkę. Przyznał również, iż wiedział przy zakupie auta, iż ma umowę ubezpieczenia na rok. Jednocześnie pozwany zaprzeczył jakoby zawarł umowę ubezpieczenia z powódką. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego, albowiem korespondują one z załączonymi dowodami z dokumentów, których pozwany nie kwestionował.

Jako dowód na istnienie stosunku prawnego będącego podstawą żądań powódki, przedstawiono w szczególności: polisę seria (...), umowę sprzedaży przedmiotowego pojazdu a także wezwanie do zapłaty. Według przedłożonej polisy ubezpieczonym była (...) -Finanse sp. z o.o.". Jednocześnie w dniu 18 października 2012 r. A. D. stał się właścicielem ubezpieczonego pojazdu.

Treść tych dokumentów pozwany potwierdził w zeznaniach. W szczególności wskazać należy, iż A. D. nie kwestionował ich autentyczności. W polisie wskazano przedmiot ubezpieczenia, wysokość składki i termin płatności. Wysokość dochodzonego roszczenia nie przekracza wysokości składki.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego wskazać należało, że w żadnej mierze nie zasługiwały one na uwzględnienie.

Pozwany wskazywał, iż roszczenie nie istniało, a przynajmniej – że powódka źle wyliczyła wysokość roszczenia; nie podał jednak, dlaczego tak twierdzi – nie wskazano zdarzeń, które miałyby powodować wygaśnięcie umowy czy też jej nieważność, ani okresu zaistnienia tych zdarzeń - co uniemożliwia merytoryczne odniesienie się do tego zarzutu i ocenę jego wpływu na żądanie pozwu. Wskazać należało, iż pozwany w sposób bardzo lakoniczny odniósł się do ogółu twierdzeń strony powodowej, a sama treść sprzeciwu sprowadzała się do podniesienia ogólnych zarzutów i w gruncie rzeczy zmierzać miała jedynie do przedłużenia postępowania. Mieć należy na uwadze, że z zeznań wynika, że pozwany wiedział że łączył go z powodem stosunek prawny, wynikający z nabycia samochodu osobowego.

Podkreślenia wymaga, iż pozwany musiał mieć świadomość istnienia i charakteru stosunku ubezpieczenia OC łączącego go z powódką. Zarówno zeznania samego pozwanego, jak i treść pisma dotyczącego wypowiedzenia umowy wprost świadczą, iż A. D. wiedział o istnieniu obowiązującej go umowy ubezpieczenia OC, a także – znał szczegóły tej umowy przynajmniej co do okresu jej obowiązywania. Podniesione przez pozwanego w toku przesłuchania twierdzenie jakoby nie zawierał on z powódką umowy ubezpieczenia stanowi jedynie sofizmat, który nie może mieć wpływu na ocenę stanu faktycznego. Prawdą jest bowiem, iż obowiązywanie przedmiotowej umowy ubezpieczenia nie wynikało ze złożenia przez A. D. oświadczenia przed drugą stroną umowy, niemniej jednak pozwany pozostawał związany umową ubezpieczenia OC na skutek i od chwili nabycia ubezpieczonego pojazdu.

Dla pełnej klarowności, wyjaśnić należy, iż skutki w zakresie obowiązywania umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku ze zmianą właściciela pojazdu uregulowane zostały szczegółowo w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej jako: „ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych”) Stosownie do art. 28 ust. 1 wyżej przywołanej ustawy, jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy. Niemniej jednak, zgodnie z art. 31 ust. cytowanej ustawy w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z

dniem jej wypowiedzenia. Przepisów art. 28 nie stosuje się. W ocenie sądu doszło zatem do ziszczenia się przesłanek z art. 31 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych warunkujących przejście odpowiedzialności na nowego właściciela pojazdu.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego i poczynionych ustaleń Sąd doszedł do przekonania, że powódka wykazała, iż osoba, która została pozwana, a więc - A. D. był obowiązany do opłacenia składki z tytułu umowy ubezpieczenia za okres od 18 października 2012 r. do 30 września 2013 r. w wysokości 1.010 zł.

W zasadzie stanowisko pozwanego opierało się na stwierdzeniu, że powództwo podlegało oddaleniu albowiem w pozwie jest mowa o umowie, a pozwany umowy z powodem nie zawierał. Powyższe w ocenie Sądu opiera się na zbyt literalnym czytaniu pozwu. W pozwie jest mowa o okresie ubezpieczenia, którego ostatecznie na rozprawie pozwany nie kwestionował (od 18 października 2012 r. do 30 września 2013 r.). Podano również dane ubezpieczonego pojazdu oraz wysokość składki. Z akt sprawy wynika, że tylko jeden stosunek ubezpieczenia dotyczący pojazdu nr rej (...) łączył strony. W ocenie Sądu powód wiedział, że łączył go z pozwanym stosunek ubezpieczenia, w który wstąpił z mocy ww. przepisu ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. W tym stanie rzeczy pismo z dnia 24 marca 2016 r. nie może być traktowane jako zamiana podstawy faktycznej powództwa, a jedynie jako sprecyzowanie żądania pozwu.

Niezasadny okazał się również zarzut przedawnienia roszczenia. Przepis art. 819 k.c. stanowi, że roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. Jest to przepis szczególny w stosunku do przepisu art. 118 k.c. Zgodnie z ogólnie obowiązującymi przepisami bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Mając na uwadze termin wymagalności składki określony w polisie na 18 października 2012 roku oraz datę wniesienia powództwa, która to czynność przerywa bieg terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.) tj. 12 maja 2015 roku, wyraźnie wskazać należy, iż do przedawnienia nie doszło.

Z uwagi na powyższe powództwo podlegało uwzględnieniu w zakresie roszczenia głównego.

Orzeczenie o odsetkach oparte zostało o przepis art. 481 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. O ile strony nie ustaliły inaczej wierzycielowi należą się odsetki ustawowe. Przepis art. 476 stanowi natomiast, iż dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia polisy czy wezwań do zapłaty pozwanemu. Odsetki ustawowe należne są zatem powódce od dnia, w którym pozwany dowiedział się o wymagalności roszczenia tj. w dniu doręczenia mu odpisu pozwu. Odpis pozwu został doręczony A. D. w dniu 24 czerwca 2015 r.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (tj. co do części odsetek za opóźnienie.).

W ocenie Sądu jakkolwiek pismo z dnia 24 marca 2016 r. zostało złożone bez zezwolenia Sądu, niemniej dowody do pisma załączone nie spowodowały przewłoki w rozpoznaniu sprawy, dlatego zostały przez Sąd dopuszczone. Pozwany zapoznał się z dokumentami na rozprawie i ich nie kwestionował. Nie wnosił o przeprowadzenie dowodu przeciwnego do dowodów dołączonych do pisma z dnia 24 marca 2016 r., co powodowałoby konieczność odroczenia rozprawy.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w pkt I i II sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu w pkt III sentencji znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powódka jest w niniejszej sprawie wygrywającą spór w całości co do roszczenia głównego. Na poniesione przez powódkę koszty złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz koszt notarialnego poświadczenia pełnomocnictwa w wysokości 14,76 zł.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

SSR Andrzej Muzyka

Sygnatura akt XI GC 1108/15 dnia 18 kwietnia 2016 r .

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...) M. R. (...)

3. (...) M. Z.,

4. (...)

(...)